

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۱۹ اپریل ۲۰۲۳

یونس نگاه

ترازوی تزویر طالب

در شهر کابل بسیاری آدم‌هایی که میان سبدهای آشغال نان خشک و پس‌مانده برنج می‌جویند. پس‌مانده هتل‌ها، نان خشکی که بعد از روزها گردش در کراچی‌ها، آفتاب‌زدگی، ماندن در زیرزمین‌ها و پس‌خانه‌ها به جای آخور مواشی دوباره به ترازوها برگشته فروخته می‌شود، بخش قابل توجه غذای محرومان آن شهر است. پس‌مانده هتل‌های کلان گاهی در رستوران‌ها و هتل‌های کوچک بازتوزیع و فروخته می‌شود. خوراک چنان کم‌یاب است که تازگی و پاکی آن برای بخش بزرگی از جامعه نمی‌تواند دغدغه باشد. حفظ الصحة مواد غذایی در سراسر زنجیره عرضه رعایت نمی‌شود و متأسفانه کیفیت خوراکی‌ها بسیار پائین است. در سیستم انتقال، ذخیره و بسته‌بندی خوراک، میوه و سبزی حداقل امکانات وجود ندارد. استفاده از سردخانه و موترهای یخچالی رایج/میسر نیست، برق و آب و سیستم فاضلاب وجود ندارد. مواد خوراکی از کشورهای دیگر با کیفیت بسیار پائین وارد می‌شود. خلاصه به دلیل فقر، بی‌دولتی و نبود امکانات زیربنایی، معیارهای معیشتی و بهداشتی در کشور چنان پائین است که به هر گوشه‌اش نظر بیندازی، با وضعیت نگران‌کننده مواجه می‌شوی. از این رو، مسأله اصلی شهر کابل و کشور ما رعایت حفظ الصحة نیست، بلکه رعایت قانون است. مسأله نبود دست‌کش نیست، بلکه نبود دولت است. مشکل وجود مگس و موی در آرد نیست، بلکه وجود دیو‌هایی است که در سایه شوم‌شان گندم نمی‌روید، فرصت شغلی میسر نمی‌شود و آرد کم‌یاب شده است.

در این روزها شاروالی کابل زیر اداره طالبان کمپین مزورانه‌ای را زیر نام ارزیابی حفظ الصحة و تنظیم قیمت‌ها راه انداخته است تا گویا مشکل گران‌فروشی و ناپاکی را در مغازه‌ها، رستوران‌ها و مراکز تهیه و تولید مواد خوراکی رفع کند. در حالی که خود آن گروه منبع و عامل مشهور ناپاکی، فریب‌کاری و گرسنگی است. حفظ الصحة با تبلیغ و تأدیب به میان نمی‌آید، بلکه با آگاهی، دسترسی به منابع، فراوانی، آموزش و حکومت‌داری سالم میسر می‌شود. شهری که برق پایدار، ذخیره‌گاه‌های یخچالی، بدرفت، تشناب، آب آشامیدنی و مهم‌تر از آن فابریکه و فرصت شغلی نداشته باشد، حاکماتش نان را مسوولیت خدا تبلیغ کنند، پاکیزگی را معادل اطاعت طالبانی بخوانند، مکتب و تعلیم را تکفیر کنند،

تحصیل‌کردگان را شکنجه و توهین نمایند، در آن شهر اگر همه مأموران و جنگجویان «امارتی» مفتش شوند، باز هم نمی‌توان غذای سالم و معیاری را به دست‌رخوان مردم رساند. بدتر از آن، مقام‌ها و مجریان طالب با اصول بهداشتی آشنا نیستند و با شیوه زندگی، پوشاک و رفتارشان الگوهای ناسالم زندگی شده‌اند. آنان در دفاتر خود تا سطح ریاست‌الوزراء تفدانی نگه می‌دارند، با پای بی‌جوراب و چپک‌پوش هر جا گشت‌وگذار می‌کنند، در مساجدشان استفاده از صابون و مایع دست‌شوئی رایج نیست و بیشترشان بعد از استنجاء دستان خود را با صابون نمی‌شویند، موی ناشسته و غیرصحی دارند و به هر گوشه زندگی‌شان نگاه کنی، نشانه‌های عقب‌ماندگی بهداشتی و بی‌خبری از زندگی مدنی را می‌توان آشکارا دید. کمپین چنین افرادی برای پاکیزگی شهر و آموزش آداب زندگی، تزویر و تبلیغات فریب‌کارانه است. مهم‌تر از این، دستگاه و اداره مدعی اصلاح جامعه، باید خودش منبع شر و آلودگی نباشد. نیروئی که با سیاست‌هایش محرومیت و نادانی را در جامعه تکثیر می‌کند و مانع ترقی و آرامش می‌شود، نمی‌تواند با قلب و ذهن مردم رابطه برقرار کند و حمایت جامعه را برای تطبیق برنامه‌های اجتماعی مثبت به دست آورد. بازاریان از آنان دوروئی و تزویر می‌آموزند، راه فرار از دستور و قواعد را پیدا می‌کنند، اما تغییر نمی‌کنند.

کنترول وزن و گران‌فروشی نیز با روش طالبانی ممکن نیست؛ چرا که گروه طالبان خود مشغول زورگیری است. نیروئی که ترازوی قانون را شکسته و با میله تفنگ اعلام کرده باشد که جز فرمان و سلیقه طالب هیچ ترازوئی برای تشخیص نیک و بد وجود ندارد، چگونه می‌تواند مغازه‌به‌مغازه سر زده و وزن و قیمت اجناس را نظارت کند؟ گروهی که در گرفتن عشر جبری از اموال مردم، انحصار مقام‌های دولتی و عواید ملی، تخصیص بودجه و تعیین مالیات هیچ‌گاه با مردم مشوره نکند و به هیچ مرجعی پاسخ نگوید، چگونه می‌تواند انصاف را در بازار رایج سازد؟ با ترازوی تزویر، نمی‌توان انصاف و عدالت را تأمین کرد.